

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23Co/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317208005
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Kolek
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8317208005.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Koleka a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Daniely Babinovej, v právnej veci žalobkyne: M. L., rod. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/XXB, XXX XX W., zast. JUDr. Igorom Raábom, advokátom, AK Kuzmányho 57, 040 01 Košice, proti žalovaným: 1. P. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. X. XX/XX, XXX XX M., 2. P. B. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXXX/XX, XXX XX M., obaja žalovaní zast. JUDr. Miroslavom Korchom, advokátom, AK Kukorelliho 1505/50, 066 01 Humenné, za účasti intervenienta na strane žalovaných v časti konania o náhradu vecných nákladov Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, adresa na doručovanie: Regionálne riaditeľstvo Košice, Štúrova 7, 042 49 Košice, o náhradu vecných nákladov, o náhradu škody a o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 7C/40/2017-123 zo dňa 02.07.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výrokoch o náhrade trov konania.

Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní nahradiť žalobkyni trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 723,34 eur titulom náhrady škody spočívajúcej vo vecných nákladoch. Zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol, intervenientovi na strane žalovaných v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to v časti týkajúcej sa vecných nákladov. Žalobkyni vo vzťahu k žalovanému v 1. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 %. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia sumy 723,34 eur titulom škody spočívajúcej vo vecných nákladoch, sumy 2.020,10 eur titulom náhrady trov žalobkyne ako poškodenej, vzniknutých pribratím splnomocnenca, a sumy 25.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobu odôvodnila tým, že je pozostalou vdovou po nebohom U. L., ktorý zomrel XX.XX.XXXX v M. následkom dopravnej nehody. Žalovaný v 1. rade bol vodičom motorového vozidla, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená, žalovaná v 2. rade bola v čase dopravnej nehody prevádzkovateľom tohto motorového vozidla. Usmrtením manžela žalobkyne došlo k mimoriadnemu a nenapraviteľnému zásahu do jej súkromia a osobného a rodinného života. Žalobkyňa so svojim nebohým manželom dlhé roky žila v harmonickom a usporiadanom manželstve, ktoré bolo založené na silných citových a sociálnych väzbách v spoločnej domácnosti, kde postupne vychovávali svoje deti a tešili sa na spoločnú budúcnosť. Náhlou smrťou blízkeho človeka bola žalobkyni spôsobená neodstrániteľná citová

ujma, čo sa negatívne prejavilo aj v jej zhoršenom zdravotnom, najmä psychickom stave. Následkom nečakanej smrti nebohého manžela žalobkyňa prežíva pocity úzkosti, smútku, zúfalstva a stále je v ťažkom šoku. Stratila možnosť ďalej viesť s nebohým manželom spoločný život a od jeho smrti stratila záujem o okolitý svet a ďalšie prežívanie života. Jej strata je o to intenzívnejšia, že zostala osamote, nakoľko jej dospelé deti žijú vo vzdialených mestách, a teda prišla o jediného blízkeho človeka, o ktorého sa mohla bezvýhradne oprieť. Žalobkyňa dňa 12.04.2018 zobrala žalobu čiastočne späť, čo do uplatneného nároku na zaplatenie sumy 731,89 eur titulom náhrady vecných nákladov, a preto súd v tejto časti konanie zastavil. Súd uviedol, že bolo preukázané, že dňa XX.XX.XXXX došlo k dopravnej nehode, kde žalovaný v 1. rade ako vodič motorového vozidla zrazil na prechode pre chodcov manžela žalobkyne, ktorý v dôsledku zranení, ktoré utrpel pri tejto dopravnej nehode, zomrel. V čase dopravnej nehody prevádzkovateľom motorového vozidla, ktorým bola nehoda spôsobená, bola žalovaná v 2. rade a žalovaná v 2. rade mala v čase škodovej udalosti uzatvorenú poisťnú zmluvu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so spoločnosťou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s.. Právoplatným odsúdením žalovaného v 1. rade bola preukázaná jeho zodpovednosť za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti žalobkyne a do jej práva na jej súkromný a rodinný život, ktorý bol smrťou jej manžela ako najbližšej osoby, natrvalo narušený. Na skutočnosť, že neoprávnený zásah bol spôsobený z nebanlivosti, súd prihliada pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy. V konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 3T/48/2016 bol žalovaný v 1. rade uznaný vinný z prečinu usmrtenia a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu dvoch rokov. Smrť manžela žalobkyne spôsobila veľmi vážny zásah do súkromného života žalobkyne a žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia v tomto prípade nemôže byť postačujúca. Od smrti manžela je žalobkyňa a jej rodina ochudobnená o sféru vzťahu s nebohým ako najbližším rodinným príslušníkom. Žalobkyňa stratila možnosť prejavovať mu lásku, priazeň a dostávať oporu a porozumenie. Následky nie je možné odstrániť len morálnou satisfakciou. Ujma vzniknutá žalobkyňi je neodstrániteľná, náhrada nemajetkovej ujmy môže u žalobkyne prispieť k zmierneniu stavu. Vzhľadom na to je súd toho názoru, že čo do základu uplatneného nároku je žaloba voči žalovanému v 1. rade dôvodná. Žaloba je podľa názoru súdu prvej inštancie dôvodná aj voči žalovanému v 2. rade, ktorého obrana bola postavená na skutkových tvrdeniach o tom, že nie je daná jej pasívna legitimácia. Súd uviedol, že pasívne legitimovanou je aj žalovaná v 2. rade, a to na základe analogického použitia ust. § 427 Občianskeho zákonníka. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/228/2012, ktorý uviedol, že záver o tom, že za neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby, ktorý bol vyvolaný zvláštnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov, zodpovedá analogicky prevádzkovateľ motorového vozidla, nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a na rozhodnutí Ústavného súdu SR I. ÚS/137/07 z 23.08.2007, podľa ktorého je na mieste analogické použitie ust. § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri určovaní subjektu zodpovedného za zásah do osobnostných práv, ktorý bol spôsobený prevádzkou dopravných prostriedkov. Súd žalobu zamietol v časti o zaplatenie náhrady škody titulom trov právneho zastúpenia splnomocnenca v trestnom konaní a uviedol, že takúto ujmu nie je možné priznať, kým žalobkyňa má možnosť žiadať svoj nárok v trestnom konaní. Čo sa týka výšky nemajetkovej ujmy, súd uviedol, že predpokladom zodpovednosti a vzniku občiansko-právnych sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka je existencia neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého nemajetkovú ujmu vyvolať a v príčinnej súvislosti medzi takýmto zásahom a jeho protiprávnosťou. Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd vychádzať, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Samotná závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom súd musí prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a to jednak vo vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil, aby tak bola zabezpečená požiadavka účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku. Súd pri určení výšky peňažnej náhrady prihliadol na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku smrti manžela a na okolnosti za ktorých došlo k usmrteniu. V danej právnej veci je nesporné, že smrť manžela žalobkyne spôsobil z nebanlivosti bez akýchkoľvek pochybností žalovaný v 1. rade, za čo bol aj právoplatne odsúdený. V konaní nebolo preukázané, aby nebohý manžel žalobkyne porušil nejaké právne predpisy a v rámci konania pred súdom žalovaný v tomto smere vo veci nežiadali vykonať ani žiadne dokazovanie. S nebohým žalobkyňa žila XX rokov v spoločnej domácnosti, vychovali dvoch synov, ktorí sú už plnoletí. V konaní bolo tiež preukázané, že pred nehodou žalobkyňa s nebohým žili usporiadaným rodinným životom, ich manželstvo bolo harmonické. Náhla smrť manžela žalobkyne spôsobila aj jej nervové

zrútenia a jeho dôsledky pretrvávajú aj v súčasnej dobe. Žalobkyňa pravidelne užíva lieky a izoluje sa od okolia. Stretáva sa iba s rodinnými príslušníkmi a zo svojho života vylúčila všetky spoločenské aktivity, ktorých sa zúčastňovala spolu s manželom pred jeho smrťou. Vzhľadom na jej psychické rozpoloženie bola nútená zmeniť aj samotné prostredie pre jej ďalší reálny život, z M. sa odťahovala do W.. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá žalobkyni vznikla, môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu, uvedené je napokon aj jej zmyslom. Je nepochybné, že nečakaným, šokujúcim úmrtím manžela žalobkyne došlo k závažnému zásahu do práva na ochranu osobnosti spočívajúcu v obmedzení ich súkromného a rodinného života. Smrťou manžela žalobkyne bola narušená celistvosť rodiny. Následky tohto činu sú trvale neodstrániteľné a ochudobnenie v citovej oblasti je nenapraviteľné. Už samotná ujma - smrť blízkej osoby - sama osebe odôvodňuje priznanie finančného zadosťučinenia a je nepochybné, že presný finančný ekvivalent za ľudský život nie je možné určiť. Rovnako možno skonštatovať, že vykonávanie dokazovania ohľadne následkov, ktoré spôsobili smrť blízkeho a milovaného človeka, je nadbytočné, pretože je bez akýchkoľvek pochyb, že už samotným úmrtím došlo k závažnému zásahu do práv na ochranu osobnosti život. Súd opätovne poukazuje, že súčasťou práva na ochranu súkromia chráneného ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka je rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami, a konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny. Toto konštatovanie vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V rozsudku z 27.10.2010 sp. zn. 1Cdo/77/2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky za správny označil záver súdov nižších stupňov, že do osobnostných práv oprávnených osôb bolo zasiahnuté zavinením dopravnej nehody, pri ktorej zahynul ich blízky príbuzný. V rozsudku zo 17.02.2011 sp. zn. 5Cdo/265/2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že „ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni napĺňať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) sféra. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločensťva (vzťahu) s blízkou osobou“. Na inom mieste odôvodnenia tohto rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že „zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti“. Existencia neoprávneného zásahu do práva na súkromie a rodinný život, ktorý bol spôsobený usmrtením blízkeho rodinného príslušníka pri dopravnej nehode, konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí z 20.04.2011 sp. zn. 4Cdo/168/2009. V rozsudku z 27.11.2012 sp. zn. 2Cdo/194/2011 Najvyšší súd Slovenskej republiky, i keď primárne riešiac otázku premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, konštatoval, že zavineným usmrtením chodca pri dopravnej nehode bolo zasiahnuté do práva na súkromie a rodinný život jeho blízkej príbuznej. Súd zohľadniac všetky uvedené skutočnosti dospel k záveru, že za takejto situácie žalobkyňou požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 eur zodpovedá závažnosti vzniknutej ujmy a okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Preto v zmysle § 511 Občianskeho zákonníka žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal žalobkyni spoločne a nerozdielne zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 25.000 eur. Pokiaľ sa jedná o primeranosť výšky priznanej nemajetkovej ujmy, súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/228/2012 zo dňa 26.09.2011, sp. zn. 3Cdo/18/2016 zo dňa 22.06.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/465/2014 zo dňa 30.07.2015, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 9Co/423/2012 zo dňa 25.02.2013. Súd zobral do úvahy aj skutočnosť, že žalovaní sa pozostalým ospravedlnili, po nehode v 2. rade aj čiastočne uhradila náklady spojené s vyhotovením náhrobného kameňa v hodnote 700 eur. Súd uviedol, že žalovaní navrhli vykonať ďalšie dokazovanie, a to výsluchom žalobkyne a vykonanie znaleckého dokazovania za účelom preukázania psychickej ujmy žalobkyne v dôsledku usmrtenia manžela. Súd vykonanie týchto dôkazov nepripustil z dôvodu ich neúčelnosti a vzhľadom na zásadu hospodárnosti konania. Súd mal za preukázané, že žalobkyňa od smrti manžela je na tom po psychickej stránke zle, je na liekoch a samotná ošetrojúca lekárka žalobkyne neodporučila jej výsluch vzhľadom na možnosť zhoršenia jej zdravotného stavu. Na základe ostatných vykonaných dôkazov súd má dostatočne preukázaný skutkový stav a podľa jeho názoru nebolo potrebné vypočúvať samotnú žalobkyňu, a tým jej spôsobovať ďalšiu traumu. Súd nepovažoval za potrebné vykonať znalecké dokazovanie, aj keby pred smrťou manžela žalobkyne

trpela žalobkyňa psychickou poruchou, jej smrť by jej stav iba zhoršila, pričom svedeckými výpoveďami bolo preukázané, že práve smrť manžela žalobkyne spôsobila jej nervové zrútenia a jeho dôsledky pretrvávajú súčasnej dobe. Vykonaním dokazovania ohľadom následkov, ktoré boli spôsobené smrťou blízkeho milovaného človeka, je nadbytočné, pretože súd je toho názoru, že už samotným úmrtím došlo k tak závažnému zásahu do práv na ochranu osobnosti, a to do rodinného a súkromného života žalobkyne. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalovaní v 1. a 2. rade. Uviedli, že platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti, upravenom v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a právom na náhradu škody v zmysle § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkove právo, rýdzo osobnej povahy a je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Na rozdiel od toho právo na náhradu škody patrí tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, nemá absolútnu, ale len relatívnu povahu a má majetkovú povahu. Zásadný rozdiel je aj medzi odškodnením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhradou škody, ktorý spočíva v tom, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať. V prípade náhrady škody treba však výšku škody presne uviesť a preukázať. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavuje dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom. Uplatnenie nároku v zmysle § 13 OZ logicky a systematicky nespadá pod úpravu náhrady škody a spadá pod právne prostriedky na ochranu práva na ochranu osobnosti. Pokiaľ v súvislosti s aktívnou vecnou legitimáciou žalovanej v 2. rade súd prvej inštancie poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.09.2013 3Cdo/228/2012, pričom žalovaný poukazoval na iné neskoršie rozhodnutia súdnej autority, súd prvej inštancie sa mal v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadať aj s touto skutočnosťou. Poukázal napr. na rozhodnutie 8Cdo/219/2016. Uviedol, že má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý vecnú legitimáciu žalovanej v 2. rade odvodil od § 427 OZ analogicky, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie nepripustil návrh žalovaných v 1. a 2. rade na vykonanie dôkazu - výsluchu žalobkyne a rovnako ani nepripustil nariadenie znaleckého dokazovania znalcom za účelom vysporiadania sa s namietanými skutočnosťami, a to s vplyvom smrti nebohého manžela žalobkyne na jej psychický zdravotný stav. Z lekárskej správy P. W. z 09.04.2018, ktorú žalobkyňa predložila súdu, vyplýva, že žalobkyňa bola stanovená okrem iných diagnóza C recidivujúca depresívna porucha. Takáto diagnóza sa stanovuje pacientom, ktorí dlhodobo a opakovane trpia depresiami. Javí sa nanajvýš pravdepodobné, že žalobkyňa trpela depresiami aj pred dopravnou nehodou, a teda tieto depresie žalobkyne nie sú len v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného v 1. rade. Z predmetnej lekárskej správy vyplýva, že žalobkyňa pred 01.11.2015 zrejme dlhodobo užívala medikamenty A. a I.. Žalovaní majú za to, že v prípade, ak žalobkyňa trpela depresiami aj pred smrťou svojho manžela, zásah do jej zdravotného stavu nemusí byť v takom rozsahu, než keby k zásahu do jej zdravotného stavu došlo iba v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného v 1. rade. Žalovaní nepoznajú osobné, rodinné a iné zdravotné pomery pozostalých osôb a spochybňovanie žalobkyňou tvrdeného skutkového stavu by si vyžadovalo poznanie týchto pomerov žalovanými. Od žalovaným nemožno očakávať, že by boli schopní produkovať tvrdenia, ktoré by vyvracali skutočnosti týkajúce sa intímnej sféry žalobcov, intímnej sféry vzťahu zomrelého a jeho príbuzných. O to podstatnejšie sa javí potreba odborne ustáliť vplyv smrti manžela žalobkyne na jej zdravotný stav. K objektívnemu posúdeniu zmeny zdravotného stavu žalobkyne nie je možné dospieť inak, než znaleckým dokazovaním. Súd prvej inštancie mal pri vyhodnocovaní primeranosti nemajetkovej ujmy vychádzať z ďalších okolností prípadu, teda s prihliadnutím na posúdenie jednotlivých okolností, a to intenzitu vzťahu so zomrelým, vek zomrelého a vek pozostalej, otázku finančnej závislosti pozostalých, ako aj okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo. Až po dôkladnom zhodnotení týchto kritérií musí súd riadne odôvodniť akým spôsobom jednotlivé kritériá posúdil a ako sa ktoré kritérium podieľalo na určení konečnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Ak súd prvej inštancie bral do úvahy aj skutočnosť, že smrť manžela žalobkyne bola spôsobená neúmyselným, ale nedbanlivostným konaním žalovaného a že žalovaní sa pozostalým ospravedlnili a žalovaná v 2. rade aj čiastočne uhradila náklady spojené s vyhotovením náhrobného kameňa, súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, ako to zohľadnil pri určovaní výšky priznanej nemajetkovej ujmy. Uviedol, že sa nestotožňuje s nárokom žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa uplatňujú rádovo v desiatkach tisícoch eur. Tieto sumy sú extrémne vysoké, nereálne a likvidačné pre fyzickú osobu, ktorá je zaviazaná na ich plnenie. Súdy priznávajú oveľa nižšie sumy za stratu blízkeho človeka, ktorý napr. zomrel v mladšom veku. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok.

3. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyňa navrhla potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie.

4. K odvolaniu sa vyjadril aj intervenient, ktorý do konania vstúpil len v časti o náhradu vecných nákladov. Vychádzal z toho, že odvolaním bol napadnutý celý rozsudok, teda aj rozsudok o zastavení konania v časti o náhradu škody titulom vecných nákladov. V tejto časti navrhol odvolanie odmietnuť.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol, odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožňuje. Čo sa týka právneho posúdenia veci, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie č. 61, zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 8/2018, z ktorého vyplýva, že škodou pre účely zákona 381/2001 Z.z. je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobných práv pozostalých obete dopravnej nehody, spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že škodou pre účely zákona 381/2001 (a podľa názoru odvolacieho súdu logicky aj pre účely odškodnenia nemajetkovej ujmy) sa mieni aj nemajetková ujma. Zo záveru tohto rozhodnutia vyplýva, že je daná aj pasívna legitimácia žalovanej v 2. rade ako prevádzkovateľky motorového vozidla. Podľa názoru odvolacieho súdu aj výška nemajetkovej ujmy bola stanovená správne, súd prvej inštancie prihliadol na všetky dôležité okolnosti. Výšku nemajetkovej ujmy nie je možné určiť na základe žiadnych explicitných kritérií a nie je možné v rozhodnutí uviesť, ako sa tie - ktoré kritériá podieľali na konečnej výške nemajetkovej ujmy. Z rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie zoberal do úvahy všetky právne skutočnosti a správne stanovil výšku nemajetkovej ujmy na 25.000 eur. Podľa názoru odvolacieho súdu správne sú aj závery súdu prvej inštancie o tom, že výsluch žalobkyne nebolo potrebné vykonať a rovnako nebolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie za účelom preukázania psychickej ujmy žalobkyne v dôsledku usmrtenia jej manžela. Z lekárskej správy, ktorá žalobkyňa predložila, vyplynulo, že jej výsluch bol nemožný a aj podľa názoru odvolacieho súdu znalecké dokazovanie pri rozhodnutí tohto spolu nebolo potrebné. Aj keby pred smrťou manžela žalobkyňa trpela psychickou poruchou, tak z vykonaných dôkazov nesporne vyplynulo, že jej psychický stav sa po smrti manžela zhoršil. Žiadny z vykonaných dôkazov nenasvedčuje tomu, ako uviedol aj súd prvej inštancie, že by vzťahy medzi žalobkyňou a jej nebohým manželom boli zlé. Je teda len logické, že po nečakanej a tragickej smrti manžela sa psychický stav žalobkyne zhoršil a v dôsledku takéhoto stavu žalobkyňa utrpela nemajetkovú ujmu.

6. Podľa názoru odvolacieho súdu z obsahu odvolania žalovaných vyplýva, že odvolaním je napadnutý len výrok o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobkyňi nemajetkovú ujmu 25.000 eur a súvisiaci výrok o trovách konania, a preto odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v týchto výrokoch potvrdil.

7. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola žalobkyňa úspešná v celom rozsahu, žalovaní boli v celom rozsahu neúspešní, žalobkyňa má teda nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti neúspešným žalovaným.

8. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).